

Arrest

nr. 97 053 van 13 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 september 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 december 2012.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VANMARCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 5 september 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.2 Op 10 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij hierbij beroep wenst aan te tekenen tegen de *“beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen houdende weigering tot overwegingname van een asielaanvraag, genomen op 10 september 2012 en ter kennis gebracht per 10 september 2012”*. Zij wijst tevens de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als tegenpartij aan en verwijst *in fine* van het verzoekschrift en in haar inventaris naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen op 10 september 2012.

De Raad stelt vast dat de op 10 september 2012 genomen en ter kennis gebrachte beslissing een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag is (bijlage 13^{quater}), genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, en geen beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Er dient echter te worden vastgesteld dat de enige beslissing die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, een beslissing van 10 september 2012 tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag is, zodat deze beslissing als voorwerp van voorliggend beroep tot nietigverklaring dient te worden beschouwd. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat ook de verwerende partij deze beslissing als de bestreden beslissing beschouwt.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de verzoekende partij de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“In huidige procedure treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als annulatierechter op. De Raad kan enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen. De Raad kan geen vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Evenmin kan de Raad de bestreden beslissing hervormen. Voorts is het middel van de verzoekende partij onontvankelijk.”* Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 11 december 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 23 januari 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 4 december 2012 opgenomen grond, stelt zij te volharden gezien een samenhangende verklaring over nieuwe elementen aanleiding kan geven tot een nieuw asielonderzoek.

3.1 *In fine* van het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat haar *“de asielstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus”* dient te worden toegekend en vervolgens vraagt zij *“de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen houdende weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen op 10 september 2012 (...) te hervormen voor wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus”*. De Raad wijst erop dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter en niet bevoegd is om de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekende partij

“de asielstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus” toe te kennen. Met haar betoog ter terechtzitting gaat de verzoekende partij in het geheel niet in op dit onderdeel van de beschikking van 4 december 2012 en kan er dan ook geen afbreuk aan doen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep het bovengenoemde tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

3.2.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, daar de verzoekende partij geen ontvankelijk middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd.

3.2.2 Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 17 december 2004, nr. 138 590).

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij als enig middel de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur inroept. Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het geheel nalaat op enigerlei wijze aan te geven op welke wijze deze rechtsregel en dit rechtsbeginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Met betrekking tot de opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot een zeer beknopte theoretische uiteenzetting en voor het overige nalaat om op concrete wijze aan te geven op welke wijze de specifieke motivering van de bestreden beslissing niet zou voldoen aan de materiële motiveringplicht. Er dient te worden benadrukt dat het niet toekomt aan de Raad om uit het betoog van de verzoekende partij een middel te distilleren. Het verzoekschrift bevat dan ook geen middel in de zin van het voornoemde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet. Met haar betoog ter terechtzitting, waarin zij slechts zeer algemeen stelt dat een samenhangende verklaring over nieuwe elementen aanleiding kan geven tot een nieuw asielonderzoek, gaat zij niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing en op het feit dat in de beschikking van 4 december 2012 werd gesteld dat het verzoekschrift geen ontvankelijk middel bevat, en kan dit betoog aan dit onderdeel van de beschikking van 4 december 2012 dan ook geen afbreuk doen.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond. Het beroep tot nietigverklaring is derhalve niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET